

— Hi, gloaba, înainte!
— Ho, mârloagă, înapoi!
— Tertaifăl! La mine făcut un foarte prost combinațon: ala Magarloman sbiară p'un ton, iar călăreț de la tunnealui e un om politic de Carpton!

DUMNEZEU DECLARĂ RĂZBOIU KAIZERULUI

— Uf! nici azi noapte n'am putut să mă odihnesc! oftă Dumnezeu, frecându-se somnolos la ochi. Cum să dormi când la fiecare minut n'auzi decât pic-pac-poc... Pământul ăsta 'și-a făcut de cap; a ajuns un adevărat balamuc; pe onoarea mea, m'a plictisit: o să'i trag într-o zi un picior în polul sud, să se ducă d'a berbeleacu 'n haos!

— Kaizerul ăla e de vină, Atotputernicul, — sughiță necăjit Sf. Petre, — el și numai el... bătu'l-ar Dumnezeu!

— A, bravo Petrake, 'mi-ai dat o idee: da, numai eu aș putea să'l bat! Voiu porni îndată la războiu contra lui Wilhelm... Dute repede și adu'mi un cal!

— Imposibil, Doamne: în grajdurile ce-rești nu există nici un cal... unul singur era, dar 'l-a luat Scaraoski.

— Cum se poate?!

— Da... toată lumea știe: Calul Dra-cului!

— Bine, nu'i nimic... mai ales că în războaiele moderne rolul caveriei nu e așa de important ca odinioară... Artileria e totul!... Cheamă la telefon pe Sfântul Ilie și poruncește-i din partea mea să vie numaidecât aici!

Zis și făcut. În câteva clipe, cu un autotob-Ilie, propria sa invenție, numitul sfânt se înfățișă în palatul Atotputernicului.

— Sfinte Ilie, îi spuse acesta, ce zici de nebunu-ăla de Kaizer care-a stârnit scandalu-ăsta pe pământ, din cauza căruia nu mai pot să dorm de loc?

— Ce să zic, Innalte Stăpâne... trăznii'ar Dumnezeu să'l trăznească!

— Păi tocmai d'aia te-am chemat: m'am hotărât să'l trăznesc, ca să scape-odată omenirea de el și să se facă iarăși pace pe pământ precum și în ceruri, că nu mai e de trăit în Raiu dela o vreme din cauza lui: fiul meu Christos plânge într'una și zice că de geaba s'a jertfit el acum o mie nouă sute cincisprezece ani, fiindcă tot n'a isbutit să facă din descendenții maimuțelor oameni adevărați și cu omenie, iar biata Maica Domnului s'a surmenat muncind toată ziua pentru Crucea Roșie... Să isprăvim cu nebunul, Sfinte Ilie! Pune-ți artileria ta întreagă în mișcare și — vorba răposatului Lahovary: — Mitraillez-moi cete canaille!...

... Sfântul Ilie, care e un tot așa de bun artilerist ca tizul său generalul Iliescu, secretarul ministerului de războiu din România, execută în doi timpi și trei mișcări ordinul Supremului Comandant.

Bum-bum-bum! Toate tunetele și trăznete cerului isbucniră, făcând un sgomot — dacă se poate zice — infernal.

Dar, după câteva minute, formidabilul foc se stinse, detunăturile năpraznice amuțiră.

— Ia vezi, Sfinte Petre, — întreabă Dumnezeu, frecându-și palmele cu bucurie, — 'l-a trăznit pe Kaizer?

Portarul Paradisului alergă îndată la telefon:

— Allô, allô... monșer Sfinte Ilie, 'l-ai dat gata pe zănatu-ăla de Kaizer?

— Imposibil, nene Sfinte Petre, imposibil! Cu știința nemțească nu'i de luptat! — Nu mai spune!

— Inchipuește-ți, dragă, nene Petrache: afurisitul de Wilhelm 'și-a transformat vârful ăla ascuțit de d'asupra chiverei lui în paratoner, și astfel toate trăznete mele, cele mai bine țintite, cad neputincioase la pământ...

— Of, of, ce'i de făcut? Mai mare ocara! gemu Dumnezeu, auzind această convorbire telefonică. M'am compromis, Petre, m'am compromis pe vecie: ce-o să zică păcătoșii ăia de pe pământ când vor afla că pe Kaizer n'a fost în stare nici Dumnezeu să'l trăznească?

— Nu-ți face sânge rău Stăpâne, lasă că am eu o idee. Dă ordin lui Vlaicu să mă ducă cu aeroplanul la Berlin.

— Ce să faci acolo? vorbești anapoda... iar te-ai bețit!

— Pardon, Doamne, din contră: de acum înaintea am de gând să chefuliesc! Mă duc să invit pe Kaizer la o petrecere.

— Pe el, pe dușmanul meu cel mai mare?!

— Tocmai. O să'l încurc la un chef cu dame — fiindcă îl chem și pe domnul Eulen-burg — ș'o să'l tratez cu bere de München și cu vin de Rin până ce 'și-o lua în gură, propria lui luleă.

— Hei, și ce-ai folosit?

— Îmi pare rău, zău, Atotștiutorule, că nu pricepi stratagema mea. Când Kaizerul o să fie beat Krup, toată omenirea o să spuie: — E „trăznit”!

Și astfel onoarea artileriei Sfântului Ilie va fi salvată!

Tarascon

* „FURNICA” *

Director: G. RANETTI, N. D. ȚĂRANU

Abonamentul 10 lei pe an; 5 lei pe șase

• • luni plătit înainte. • •

Adresa: Revista „FURNICA” — București

Nevasta mă calomniază!

— „Iar ești ciupit, și nu mă mir,
„Căci — când îți vine gust să bei —
„Iei toate cârciumele 'n șir!”
Mă muștrădeasa Dumneaei.
Iar eu răspund: — „Pardon madam!
„Asemenea nărav nu am!
„Eu beau într'un singur local,
„N'ai dreptul ca să'mi faci scandal!
„In Bățiște beau un cinzec,
„In strada Griviț' apoi trec
„Să beau ș'un mezelic să 'mbuc,
„Pe urmă peste drum de Teatru
„Beau în subsol șprițuri vr'o patru,
„Și lângă Feder, în sfârșit,
„Cu-aperitivu-am isprăvit!”
„Repet cucoană, și mă jur,
„Că beau într'un singur local
„Ș'anume 'n cel mai ideal,
„In băcăniea „La Mercur”,
„Deci n'ai drept să mă iei la vale:
„Stric eu c'are trei sucursale?”!

Bonvivant

DIN SPIRITUL ALTORA

— Adaptări. —

Cazone.

D-nul ministru de război văzând ca războiul european nu se mai isprăvește — pâinea, carnea și chiar oamenii sunt pe isprăvite, numai el nu! — a trebuit să cheme sub arme și contingentul 1915 — tineri imberbi, pe cari uniforma largă stă gata să se umfle, transformându-i în baloane la cea mai mică adiere a vântului.

Cu toate că războiul bate la ușă... și nimeni nu se duce să i-o deschidă, noul contingent își vede de treabă ca și'n timp de pace: toată ziua face instrucție, stă în „espectativă armată” (vezi prima și ultima sedință a Consiliului de coroană).

Don vagmistru și-a luat recruții, i-a înșirat pe două rânduri în curtea cazărmei, comandă:

— Dreapta v'aliniați!

Apoi, umflându-și bojocii, respiră:

— Stângaaa 'npre... jur!

Cele două rânduri de manechine se răsucesc brusc pe călcăe, întorcându-se cu fața unde le fusese dosul.

Don vagmistru dă fuga la flancul drept, se lasă puțin pe vine chiorându-se în lungul spetelor țepăne sub tunici. Se uită și nu'i vine să creadă: tocmai la capul celalt al rândului o pereche de cisme a rămas cu boturile tot înainte. Cineva n'a executat mișcarea, cineva și-a bătut joc de el!

— Front! — nechează don vagmistru.

Soldații revin cu fața spre el, ca mai înainte.

Don vagmistru pornește trap spre ne-supus...

— Floarea măti de Aprilie! Pen' ce, mă, nu faci stânga 'nprejur când eu răcnesc ca un măgar?

— Trăiți dom'le adjutant, am făcut.

— Și 'ncă mă minți, hai?... Te 'nvăț eu minte!

— Trăiți dom'le adjutant...

— Știu ce vrei să spui... zambila doicea care te-a legănat! Să mai iecești mișcarea odată, singur, ca să văd și eu.

Don vagmistru se retrage doi pași, comandă apoplectic:

— Stângaaa 'npre... jur!

Soldatul se răsucesc dintr'o bucată, întorcându-i ceafa, dar cisme rămân tot cu boturile spre don vagmistru.

Imberbul, contingent 1915, era așa de pipernicit și cisme furnizate de Stat atât de mari, că picioarele i se învârtteau în ele fără să le miște talpa de pe pământ!

*

Diverse.

Un provincial sosește noaptea în Capitală.

La gară, întâmplător, nici o trăsura.

Trebuind să plece a doua zi dimineața spre Constanța, ca să nu scape trenul — socotește el în gând — ia geamantanul de toartă și „descinde” la primul hotel întâlnit pe calea Griviței.

Camere suspecte, servitori la fel.

În sfârșit, și-a alege o odaie, care i s'a părut mai curată.

O chelneriță boită ca o portocală roșie îl asistă, cu lumânarea aprinsă în mână.

— Plata înainte! — îl înștiințează ea.

Provincialul achită.

Slujnica dă șă iasă pe ușe...

— Hei!... Unde pleci cu lumânarea? — sberă după ea provincialul.

Capul de portocală boită roșiu răspunde rânjind din pragul ușei:

— Ce ți mai trebuie și lumânare, nu vezi că ai lampă? Aprinde-o!... E atârnată chiar lângă căpătâiul patului.

Provincialul își îndreaptă privirea spre locul indicat, fără să vrea exclamă:

— Tiii, fetico, da murdara sticlă are!

— Și dumneata acuși: par'că noaptea să vede! — închide slujnica ușa, lăsându-l pe întunec!

*

Cavaleri moderni.

Doi autori dramatici, unul în repaos, celalt jucat cu „mare succes” iarna aceasta, s'au luat la ceartă din cauza unei „cronici teatrale”. Autorul în activitate susținea că colegul său de smâgăleală dialogată influențase ziaristul cu „cronica”, înadins ca să i vadă piesa... căzută mai repede.

Cearta a început ca la teatru — din obi-cinuință: actul I-iu, expunerea; actul al II-lea: catastrofa (autorii s'au spurcat reciproc, în gura mare, cât p'aci să se înhațe de păr). Acum cortina s'a ridicat pentru actul al III-lea: desnodământul fatal și inevitabil.

Publicul din cafenea ascultă cu atenție, căsnindu-se să ghicească „sfârșitul”.

Autorul jucat ridică tonul, celalt chibritelnita de pe masă, gata de ripostă.

— Domnule, m'ai insultat și ți cer satisfacție!

— La ordinele d-voastră.

— O să ne batem în duel!

— Să ne batem.

— Ce armă îți alegi?

— Indiferent.

— Ora de întâlnire?

— Mi-e egal.

— Terenul?

— Unde ți va place.

— Atunci...

Ambii își descoperă capul, salutându-se respectos:

— La revedere! — se despart „autorii”, unul ieșind pe dindos — cel care uitase să și plătească svarțul — „provocătorul” îndreptându-se tanțos spre ușa care dă în calea Victoriei.

*

Mitică în aer liber.

Până 'n ziuă Mitică a plecat cu bicicleta ca să respire aerul curat dela Șosea.

Bucureșteni foarte puțini: câțiva cheflii se 'ntorc în trăsura, acasă, ținând pe genuchi o demimondenă șifonată pe dea 'n-tregul.

La Șosea, să știți și d-voastră, primăria Capitală a avut grija să indice fiecărui

Un om înțelept

— Monșer, lasă-mă că sunt supărat... nu mai e de trăit eu nevasta: când eu zic una, ea zice alta!

— Monșer, te compățimesc din tot sufletul; dar la mine... la mine în casă, eu comand!

— Și cum ai ajuns la rezultatul ăsta, Popescule?

— Foarte simplu, monșer: eu îi spun să facă tot ce vrea și ea mă ascultă întotdeauna!

Desen de F. Șirato

drumul pe care are dreptul să umble. Așa avem: *Aleea călăreșilor*, frecventată în special de ofițeri călări; *Aleea pedestrilor* pentru cască-gură pe jos; și *Aleea velocipedistilor*.

Mitică a luat'o deadreptul pe *Aleea pedestrilor*, care era pustie.

P'aproape de Hipodrom, zărește în zare spatelă unuia care se ducea înainte.

Mitică zorește, începe să țărăe din clopoțel...

Necunoscutul își vede de drum.

Mitică l'ajunge... Când să dea peste el, individul sare alături, sberă:

— Dobitocule, ce cauți p'ăici? 'Asta e *Aleea pedestrilor*!

— Măgarule! Nu vezi că și eu sunt pedestru... pe bicicletă? — zâmbește Mitică, mărind „viteza”.

Nicollo Mascalzoni

Declarația femeilor Române

Ungaria, rea vecină,
Ne cere porumb, făină, —
Și guvernul dă. Dar dacă
Guvernul ar îndrăzni
Măine un export să facă,
De pudră și cremă „Flora”,
Indată s'ar prăbuși
Subt disprețul tuturor!

Coana Frosa

M'am săturat de coșniță!

Aș vrea să fiu din nou holtei,
O haimană, un pierde vară,
Căci nu'i gospodărie 'n țară
Und' să mănânci și und' să bei
Mai bine decât la Bodega
Lui Mircea, — crede-mă colega!

Trubadur

Site altoite-Port-Altoi.
Arbori roditori și de Alea,
Brazi etc. furnizează calitate cea mai superioară.
Catalog gratuit Lepinierele Buftea

BERE BRAGADIRU

**FAVORITA
BĂUTORILOR
CUNOSCĂTORI**

LA UN BIROU DE SERVITORI

— Bine, femeie, să-ți dau și treizeci de lei pe lună, cât ceri, dar să știi că la mine trebuie să muncești!

— Lasă, cocăană, nu mă sperie pe mine munca: când eram acasă, la țară, îngrijeam de șapte vaci... și dumneavoastră sunteți singură!

Desen de F. Șirato

La un oficiu telegrafic

— Da' vesel ești pe ziua de azi, colega!
— Cum să nu fiu, domnișoară, așa slujbă mai rar: de dimineața până seara primesc din toată țara, numai telegrame cu comenzi de vin Știrbey!

Desen de A. Murnu

CUSUTE CU AȚA ALBA

Mai zilele trecute, câteva doamne idem discutau într'un salon (care, norocul cititorilor, nu era literar) despre... despre... — mare minune! — despre chestiunea drepturilor femeii... — Iarăși! — va exclama cititorul, de sigur, la auzul acestei interminabile probleme. Poftim!... Nu ne ajungeau... datoriile noastre, acum ne arde de... drepturile cucoanelor.

Dar cititorul n'are, — cum să spunem? — n'are simțul dreptății dezvoltat dacă nu găsește interesantă chestiunea aceasta a drepturilor pe care le poate „revendica” jumătatea a doua din omenire.

În salonul despre care vorbeam, afacerea se discuta foarte serios.

— Pentru ce e toată lumea împotriva femeii? Femeia nu e și ea pătrunsă, ca să zic așa, de misiunea ei socială? Ea nu poate să-și câștige prin sudoarea fetei ei, puțința de a trăi? Pentru ce?

— Așa e! — se auzi o voce, de tunet, — așa e! Noi de ce să nu fim avocați, doctori, funcționari, deputați, cioclii, chefneri, muscali, în sfârșit tot ce vrem să fim. Pentru că se opun bărbații?

— Jos bărbații! Jos bărbații!

În zgomotul infernal, cineva, — o doamnă mai tinerică (aproximativ) — se ridică, deși era în picioare, contra acestei exclamații, puțin decente...

— Nu, doamnele mele, nu așa. Dacă bărbații, în furia lor, strigă: „Jos femeia!” sub cuvânt că așa e în... firea lucrurilor să fie, noi să nu ne pronunțăm cu asemenea cuvinte ofensatoare. Noi nu vrem să încălecăm peste drepturile altora. Noi vrem drepturile noastre. Prin urmare, nu mai admitem tirania masculină, dar nici nu căutăm să... dominăm noi: Vrem egalitate...

Nu știm cum a mers mai departe discuția aceasta de „care pe care”.

Noi știm atât: ori cum ar învăța femeistele argumentele lor, în vecii vecilor, tot bărbații rămân deasupra.

Precum ca să se afle de cele interesate...

Dacă însă chestia... emancipării muie, rești e puțin atrăgătoare pentru cititori, în schimb scumpirea traiului rămâne o problemă mult mai... — iar nu știu cum să spun — mai... grea.

Nu mai departe decât ieri, amicul meu Falcăprăjită, student la Opera română,

mi se plângea, cu lacrimi cât pumnul, că nu mai poate să rabde prețul ghetelor care s'a urcat așa de mult în cât (prietenul meu are aproape doi metri lungime) nu se poate nimeni atinge de o pereche de încălțăminte.

— Eu, — suspină amicul meu — de când adun din nou fonduri pentru viitoarea „Operă română”, care se va redeschide la iarnă cu... același succes, am stricat șase perechi de ghete a doi poli, adică: două sute patruzeci de leușcani în cap... pardon... în picioare! Ia socotește că în timpul ăsta n'am strâns decât două sute șapte lei, o patacă de plumb, două bănuțe șterse și patruzeci de gologani de nikel, și vezi în ce deficit enorm sunt. Unde mai pui hotelu, masa, bășisurile... Cu ce începem reprezentările la anu, dacă om duce-o tot așa?

— Adevărat, — zic eu — apucați-vă de altă meserie, stați acasă și tociți mai degrabă dreptul penal, că vă prinde bine la Tribunal...

— Ascultă, nu mă insulta, noi n'am făcut nici o excocherie, — sunt calomnii...

— Stai, dom'le, că n'am făcut nici o „iluzie” la dumneata. Nu ești student în Drept, nu înveți cursul lui Tanoviceanu?...

— Nu dau anu asta examen. Sunt ocupat. Strâng fonduri...

Și amicul meu Falcăprăjită se depărta îngrijat, foarte îngrijat, privind vârful elegantilor săi pantofi de lac, pe cari vremea începuse să-i amenințe...

Și pentru că veni vorba de ghete și de scumpetea lor, îmi adusei aminte povestea unui Rus care găsisse un mijloc mai practic de a-și procura încălțăminte. Anume, descoperise ceva cam în genul „Operei române”: umbra cu cheta. Cu singura deosebire că făcea așa ca proprietarul cismelor (rusul care se respectă nu pune

altceva în picioare) să nu fie de față la... rechiziționare.

Odată, însă i s'a înfundat, căci tocmai în mijlocul târgului — așa se zice — s'a întâmplat să se întâlnească față în față cu păgubașul.

Rusul a tresărit ca stăpânit de o presimțire rea.

— Auleo! Cismele mele! — țipă odată omu' când își văzu podoaba picioarelor lui în picioarele Rusului.

— Ce-ai zis? — întrebă foarte liniștit acesta din urmă. Sunt cismele dumitale astea pe care le port eu în picioare? Nu se poate!

— Ba se prea poate, că mi le știe un sat întreg.

Așa? — aruncă vorba din nou Rusul. Păi dacă e așa, dacă sunt ale dumitale, și dacă ți le știe tot satul, i-ale îndărăt...

Și păgubașul, aiurit, privi cum hoțul își scoase tacticos cismele din picioare și i le oferi cu gestul cel mai nevinovat din lume.

(P.S. Istoria e fără aluzii contemporane.)

Sandy

SALON PENTRU RAB, PUNS ȘI PRESAT
ȘTEFAN CONSTANTINESCU
Calea Griviței, 131
Special în lucrări de păr. Se confecțiază damo.

O vindecare miraculoasă

Slăbișe... Gata să-l ia dracul...

Se cocoșase de spinare

Ca un trist semn de întrebare,

Căci zilnic îl dură stomacul.

S'acum e verde, drept ca bradu!

L'am întrebat: — „Ce cură faci?”

— „Nici unta... Azi mănânc la Radu,

„Birtul Iordache din Căvaci!”

Doctorul Tuzlamaky

CUMPAR Mărci postale românești uzate, pentru colecționari. În orice cantități și din orice emisiuni, vechi și noi. VÂND la colecționari serii de mărci românești din toate emisiunile, vechi și nou; mărci de scriitori, jubilee, de binefacere, țase de plată, țase de țară, etc. Profuri convenabile. IONIȚA M. PLEȘEA, Craiova.	SCHIMB cu colecționari orice cantități de mărci românești, din orice emisiuni, țase de plată, țase de țară, etc. posed în depozitul meu, conform catalogului ce-l trimis imediat la cerere. VÂNZARE en GROS la pachete de 1000 bucăți de un fel, mărci românești din diferite emisiuni, valori mici și mari. Toate mărcile sunt perfect condiționate și nepierdute, cataloage! DEPOZIT 3 MILIOANE.	
--	---	--

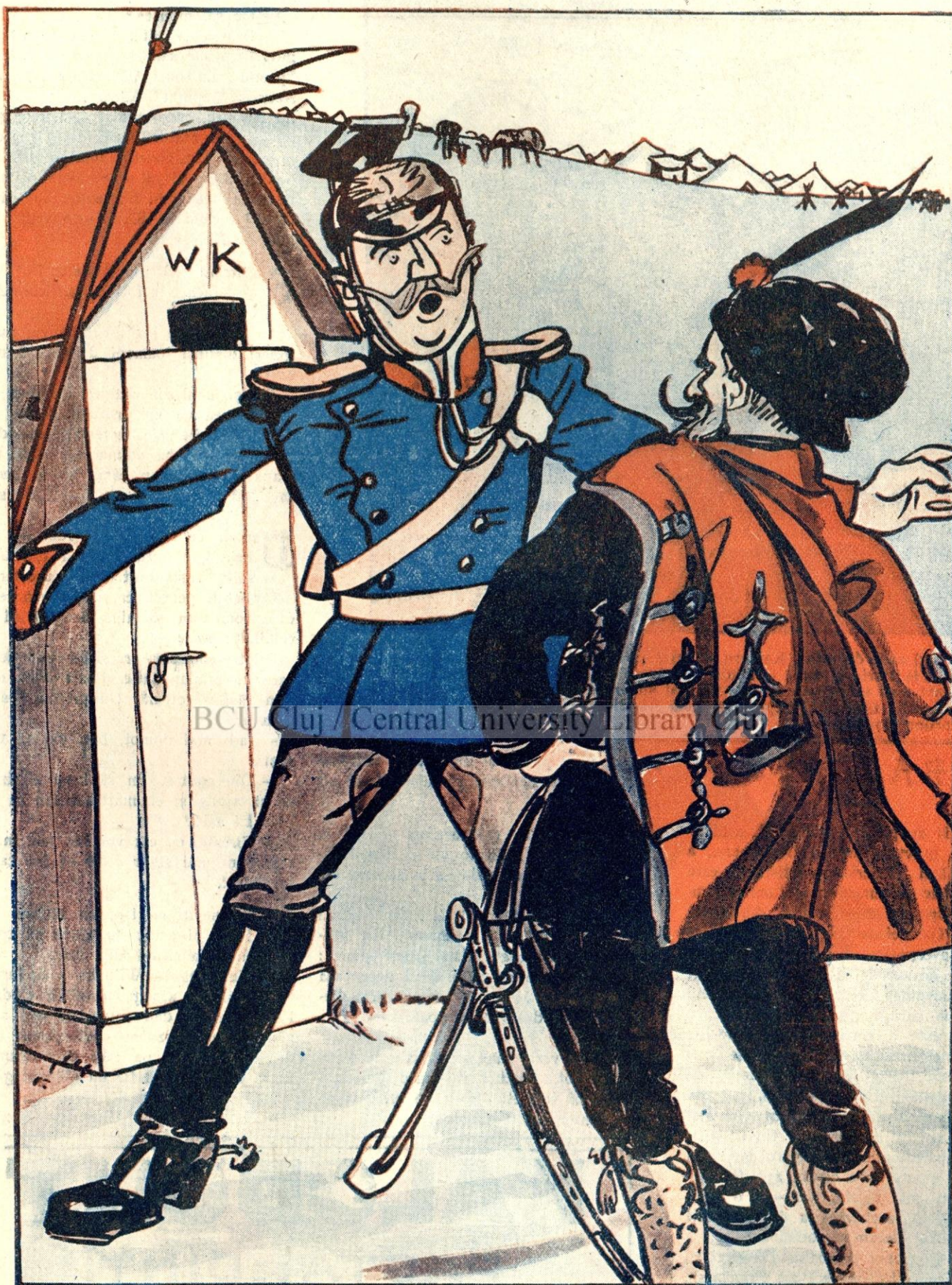
BEREA AZUGA
ESTE CEA MAI DELICIOASA

AUDIȚIE MUZICALĂ LA PALAT

— Domnule Maiorescu, te rog ascultă ultimul cântec la modă în România:
Marșul Neutralității!
— Aaaa... frumos vals, Majestate; dar prea îl cântă încet!

Desen de A. Murnu

— Indărăt, nu-i voie!...

— Io sînt ministre de externe de la Austro-Ungaria și vroi să vorbește la mine cu Majestatea Sa.

— Păi aci vrei să'l găsești, în Water-Kloset?!

— No, che tare ești prost, mă! Aste e cabinet de lucru de la el: eu cunoște după inițiale W. K. adiche: Wilhelm Kaiser!

Pe frontul de Est

— Nu mai râde de mine, Kalzere, că nici tu nu ești mai breaz: te laudai că o să bei șampanie la Paris și după opt luni de războiu, tot la Berlin ai rămas!

— Frantz, ești un prost: ce nevoie mai am eu de poșirca aia franțuzească, când Herr von Busche zilnic îmi expediază dela București câte o ladă din delicioasa șampanie «Lacrima Zorilor»!

Desen de A. Murnu

BRAȘOAVE

Expoziția de pictură, sculptură, arhitectură, gravură, arte aplicate, etc., a societății „Tinerimea artistică” este vizitată zilnic de numeroși iubitori ai Frumosului. Operele expozanților din fosta Panorama Griviței de lângă fosta Primărie sunt cu înverșunare disputate și cucerite cu gloante de aur de către amatorii noștri de artă. Am putea zice că Grivița este pentru a doua oară luată cu asalt.

Aceasta este a cincisprezecea expoziție a „Tinerimei Artistice”. Precum vedeți societatea este foarte tânără: o minoră de cincisprezece ani. Dar în schimb, vai, mă uit cu melancolie la societari, cari nu mai sunt acei chipeși și sprînteni flăcăi de acum cincisprezece ani. Peste părul lor iarna hursuză a vârstei și-a cernut zăpada. „Tinerime” nu mai există, dar — ca o compensație justă, societatea a devenit mult mai „artistică” decum era odinioară.

Precum grațioasa patroană a societății, care era acum cincisprezece ani Prințesă, azi a ajuns Regină, tot așa începătorii de altă dată sunt acum maeștrii consacrați.

Regi probabil nu vor deveni și ei, cu atât mai puțin Impărați, de oarece se știe că tronul de „Imperator al Artelor” este deja ocupat de Magnificențius, — dar oare

penelul unui pictor și dalta unui sculptor nu sunt ele adesea mai glorioase decât niște șceptre?

Talentații noștri colaboratori artiștii A. Murnu și F. Șirato au și dânsii câteva lucrări de valoare la această expoziție.

Murnu a expus între altele o remarcabilă pânză reprezentând Caraimanul. Un glumeț, admirând această pictură, îmi spunea:

— Se cunoaște că autorul ei desenează d'atâția ani la „Furnica” femei prea decoltate sau cu desăvârșire goale.

— De ce?

— Păi nu vezi: până și stâncile lui Murnu sunt tot... nude! răspunse glumețul arătându-mi creștetul lipsit de orice vegetație al muntelui din tablou.

Iminentul sculptor Oscar Spaethe, deși naturalizat Român, tot își trădează origina'i teutonică! exclama același glumeț.

— De ce, monșer?

— Pentru că, uite, ce vezi tu întâi când intri în prima sală a expoziției? Opera lui Spaethe: un bust în marmură al d-lui... Neamțu, deputat! Adică în loc de bustul lui Neamțu, cunoscutul întemeietor și conducător al atâtor bănci din Oltenia, nu putea să facă bustul unui alt financiar, bunăoară pe al lui Paris'anu? Ascultă-mă pe mine: teutonu-i tot teuton, fac rămasăg că — întocmai ca Slavici — Spaethe a luat bani de la Neamțu!

Societatea „Gazeta Matematică” a dat un banchet în localul fabricii de tutun Belvedere.

Au luat parte profesorii universitari, ingineri distinși, oameni de știință recunoscuți.

Totuși, unul din chelneri cari i-au servit, îmi spunea cu un profund dispreț:

— Halal de așa matematicieni, domnule! Nu știu nici adunarea: le-am tras o clapă numărul unu când 'mi-au cerut să fac „tal” și nimeni n'a băgat de seamă!

Dar de ce banchetul a fost dat la fabrica de tutun, și nu într-una din sălile restaurantelor Bucureștene?

Probabil, pentru că, după banchet, fiecare comesean să aibă dreptul să spuie celui alt: *tu tun!*

Printre comeseeni era și un simpatic domn care nu e matematic. Poate d'ăia a băut cam fără socoteală. Un prieten i-a atras atenția:

— Ia-o mai domol, bre, c'o să te ciupesti.

— Din contră, am să beau al dracului, ca să ajung și eu matematician ca voi!

— Ei așa!?

— Firește, cu cât voi bea mai mult, cu atât sunt mai sigur că o să fac calcule... la rinichi.

Bieții nemți au isprăvit ultimul sac cu făină și acum au ajuns să consume pâine fabricată din paie.

Se zice însă că Wilhelm a declarat:

— Lasă că ajung eu odată ș'odată la Paris: am să dau soldaților mei să mănânce numai cozonac confecționat cu pudră Germandré, pe care chiar numele o arată că trebuie să fie un aliment german. ...E dat dracului Kaiserul!

Georghe Biciușcă

KALODONT

PASTĂ DE DINȚI

de vânzare la: PARFUMERII, FARMACII, DROGUERII etc:

F.A.SARG'S SOHN & CO., Viena - Berlin

Représentant: Sam. Löbl, București.

VIZITĂ DE ETICHETĂ

— Domnule Popescu, te rog, încetează că chem pe bărbatu-meu!
— Aoleo, madam Vaxilescu, să nu faci una ca asta, că vine împreună cu nevastă-meal!

Desen de F. Șirato

Războiul european la sate

CELE 10 PORUNCI AL GENTLEMEN-ULUI

— Moș Ioane, ai citit ce serie la ziare?... Ci-că pierderile suferite de Austriaci sunt incalculabile!

— Aoleo, dom'le învățător! Păi dacă sunt incalculabile, cum le-au putut socoti?

Desen de F. Sirato

DOMNULUI MINISTRU I. G. DUCA

Tuse măgărească, gută, scarlatină,
Junghiuri, guturaiuri, și dureri de cap...
Am avut de toate! Promitea Divină
Și doctorul Dona m'au făcut să scap.

Ajuns la o vârstă, când oricine 'și pierde
Ceva din vigoarea mândrei tinereti,
Mă simțeam tot teafăr, mă simțeam tot
[verde,
Sorbeam tot cu sete cupa dulcii vieți.

Dar, domnule Duca, deveniși ministru,
Și 'n loc de biserică să vezi și de școli,
Răspândiși în țară microbul sinistru
Al celei mai crude și mortale boli:

Panglica!... Subt forma unei simple tenii
Nu-i primejdioasă, e boală cu leac;
Chiar babele care moțăesc la denii
Pot ca să 'ți-o scoată ușor din stomac.

Dar panglica 'n forma unei decorații
E cu mult mai gravă. Este un flagel
Ce bântuie fii bravei noastre nații!
Și speram că singur scăpasem de el.

Molipsirea însă a fost așa mare,
Prin mată microbul atât s'a întins,
Că nici chiar de mine n'avu îndurare:
D'un „Bene Merenti” fui și eu atins!

Panglica, această boală 'ngrozitoare,
Stă înfiptă 'n stânga azi pe al meu piept,
Unde stau alt'dată flori la chitoare
Când aveam pretenții că's băiat deștept.

Se spunea că Duca e o fire blândă
Că are un suflet tare delicat...
Minciuni! Căci altminteri, cu-așa grea
[osândă
N'ar fi lovit dânsul p'un nevinovat!

Care 'mi-e greșeala, jună Excelență?
Alergat-am oare eu după măririi?
'M-ai primit vreodată în audiență?
Cerșit-am favoruri de la stăpâniri?

Citit-am poeme proaste prin saloane?
Dedicat-am versuri vr'unor bogătași?
M'agățai de coada rochi-unei cucoane
Ca să remorcheze spre slav'ai mei pași?

Oh, domnule Duca, cred că știi prea bine
Că din toate astea nimic n'am comis,
Că pe drum drept vecinic cătai a mă ține,
Prin vorbă, prin faptă, și 'ndeosebi prin
[scris.

A... ba da, uitasem: Muza mea nebună
Pe kir Kalinderu rău 'l-a tachinat!
Din groapă de sigur el azi se răzbună
Că m'ajuns blestêmul d'a fi decorat!

Cyrano

1. — Să fii Ionescu sau Dumitrescu, cu
tatăl necunoscut la ofiterul stării civile, și
să vorbești mereu de proprietățile lui Papa!

2. — Să aibi totdeauna ceva la coada nu-
melui tău: Ionescu-Paris, Dumitrescu-Con-
stantinopole sau Ionescu-Tombutcu.

3. — Să fii în lume moralist, să nu vor-
bești vorbe urite chiar cu intimii tăi, dar
acasă să te legi de servitoare.

4. — La berărie să nu bei decât o jumă-
tate din paharul tău de bere, dar acasă
regulat să faci primul tău somn sub masă.

5. — Să fii înscris ca membru activ la
Societatea pentru protecția animalelor și
să asști regulat la toate ședințele, dar în
schimb să fii brutal cu inferiorii tăi, și la
ocazie, să lași pe drumuri vreo văduvă cu
copilașii săi.

6. — Să fii naționalist înfocat, în conver-
sație belicos până la temeritate, dar în caz
de războiu să te faci notar de sat.

7. — Să fii prezent la toate Te-Deum-
urile, regulat să fii la biserică în zile mari,
și pentru orice fleac să juri pe Dumnezeuul
tău.

8. — La curtea cu juri să ceri maximul
pedepsei pentru fata nenorocită, care după
ce a fost înșelată de unul ca tine, 'și ucide
copilul... Dar în schimb, în societatea să
săruti mâinile până la cot d-nei Păstră-
măngescu, ai cărui copii nici unul nu sea-
mănă cu soțul său.

9. — Să fii înscris la un club politic oa-
recare, dar ca să te poți menține să ții pe
celelalte cluburi în corent cu ceea ce să
vorbește aci.

10. — Urmând cu stricteță aceste po-
runci, riști d-nule Ionescu-Papugiu, ca să
fii immortalizat printr'o statuie, sau să mori
la... Văcărești.

Crivet.

UNA - ALTA

O propunere.

„Legea contra falsificatorilor vinului” a
fost votată — dovadă că la Primărie se pri-
mesc mereu cereri pentru închiderea robi-
netelor de apă, aparținând cârciumarilor.
De unde, până acum, plăteam minimum un
leu și douăzeci „chilu” de apă... pardon...
de vin acru, pe viitor vom avea plăcerea să
ne 'ndopăm, gratis, cu apă naturală, mai
ieftină ca braga!

Bună-rea, legea a fost trecută și prin
Cameră și prin Senat. Și pentru că veni
vorba:

Eri seară, la Șosea, un automobil fugea
în goana mare spre lăptăria „Flora”. De-
odată, poc! — o lovitură ca de tun.

Automobilul se oprește în marginea șo-
selei, având cauciucul unei roate complet
desumflat.

Un birjar, martor al accidentului, sbiară
de pe capră:

— Vericule, ți-a plesnit „camera”!

— Bine că n'a plesnit Senatul! — răspun-
de din automobil demimondena Miți, mân-

găind dragăstos venerabila barbă albă a moșneagului ce o însoțea.

Legea a fost votată, iar d. Al. Constantinescu, ministru domeniilor, a și numit o comisie care să studieze cum ar aplica-o mai bine, stărpind răul din rădăcină.

D-nul Al. Constantinescu e unul din miniștrii cei mai scrupuloși. De răndu-ăsta, însă, n'a brodit-o: comisia e compusă numai din funcționari — nici un nas roșu marcant! Pentru ce d-nul ministru nu s'a adresat savanților competenți în materie... lichidă, indivizi desinteresați ce zilnic își pun viața în pericol, analizând „chestia” la fața locului? Concursul, sunt sigur, i-ar fi fost dat gratis, cu dragă inimă, iar Statul ar fi economisit „diurnele” ce de obicei se plătesc ăstor soi de comisii.

D-nul ministru, probabil prea ocupat, nu s'a gândit la ei; în schimb, aproape toți maeștrii băutori din București au și început să-i poarte grija. Eri, de exemplu, m'am întâlnit pe Bulevard cu nea lăncu, celebrul actor. Ducea în brațe un maldăr de hârtie scrisă. Curios, l'am întrebat:

— Ce sunt alea, nene lăncule, „role” noi?

— Ce „role”, mă damblagiule: nu știi că mi-am dat demisia din comitetul teatral?...

— Și-acum, ce faci?

— M'am apucat de litra... tură: astea din brațe sunt „studiile” mele, pe care mă duc să le fac cadou P..., ministrului, de: sunt adresele tuturor cărcimariilor cari vând vin falsificat!

Și fiindcă — o repet — concursul i se va da absolut gratis, pentru ce d. ministru n'ar încerca să-i răsplătească onorific; pentru ce dânsul, care are la îndemână *Meritul Agricol*, nu înființează o sucursală decorând pe toți aceștia cu *Meritul Beți-gol* — neamestecat cu apă?

✱

Consult.

Războiul european a reușit să convingă pe mulți antifeministi că femeia e menită, cu timpul, a înlocui complect bărbatul, ocupând, folositor, slujbele lor de azi. Dovadă următorul crâmpieiu de dialog, auzit în „cabinetul” unui d. medic, cu locuința în București:

— Domnișoară, boala dumatăle se cunoaște cale de-o poștă: umbli prea mult!

— Din contră, d-le doctor, toată ziua stau pe scaun: sunt casierită la un cinematograf.

— Vezi că singură îmi dai dreptate?... Stai; dar nu stai destul. Dacă vrei să scapi cu viață, caută să fii numită cât mai curând funcționară la vreun minister!

✱

«Trucul» lui Pungășescu.

Două persoane suspecte, proaspăt scăpate din beciurile poliției.

— Monșer, aseară am operat în tovărășie cu unu. Afacere rentabilă.

— Cu cât te-ai ales?

— Cu nimic: tovarășul a spălat putina luând totul.

— Cum îl cheamă?

— Nu știu. L'am întâlnit în gura barierii.

— Tu ieși de vină. Eu nici odată nu vorbesc cu oamenii cari nu-i cunosc!

— Dar dacă împrejurările te obligă — cum s'a petrecut cazul cu mine — și el nu vrea să-ți spue numele?

— Crezi că-i după el?... Și mai întâi de toate, eu lucrez numai cu oameni cinstiți.

— Oameni cinstiți nu ți se recomandă ție!

— Nici nu-i nevoie.

— Atunci, de unde afli cum îl cheamă?...

— Întrebi pe alții?... Posibil ca individul să vie din provincie...

— Poate să vie și dela dracu!... Metoda mea e foarte simplă.

— Anume?

— Mă țin după el până mi se prezintă ocazia să-i șterpelesc portofelul din buzunar.

— Dar dacă n'are cărți de vizită?

— Nici d'asta nu-i nevoie! — Odată portofelul furat, individul, desperat, dă fuga de reclamă la poliție. A doua zi, nu mai departe, îi aflu numele citind faptul publicat în toate ziarele din Capitală!

✱

Dialog savant.

Biroul unui minister oarecare.

— D-le Popescu, când vei isprăvi de citit ziarul, am să te întreb ceva.

— Poți să spui și-acum d-le Mitică.

— Știi dumneata ce deosebire este între drac și femeie?

— ?!

— Să ți-o spui tot eu, d-le Popescu: Între drac și femeie nu există nici o deosebire: și pe una și pe altul când îți merge rău îi tragi... de coadă!

✱

Higiena pe roate.

Tren accelerat... pentru cei cari nu se grăbesc... să ocupe Ardealul.

De acolo de Ploiești, vagoanele încep să se sgâlțâie pe șine ca niște mahalagioaice când se 'ntorc bete, în șir, dela nuntă.

În coridor se aude vocea d-lui șef, care anunță:

— Biletele, domnilor! Cine s'a mai suit la Ploiești?

— Eu! — întinde unul peticul de carton ca să fie perforat.

D-nul șef îl găurește c'o pereche de foarfeci: tranț! — apoi îl înapoează săsăind printre buze un slugarnic:

— Mersi!

Pasagerul îl întreabă:

— Domnule șef, de ce merge trenul așa încet?

— Lipsă de aburi, dom'le. Mecanicul și-a adus aminte pe drum că azi e ziua lui onomastică și s'a spălat cu aproape toată apa din cazanul mașinei!

Nae Saltimbancu

Dintr'un jurnal de bord

D'ai voiaja chiar ani cincizeci
Și milioane-ai cheltui,
Tot n'ai putea ca să petreci,
Și nici minuni atât să vezi
Cât într'o seară poți privi
P'o pânză albă... un cearșaf...
La „Clasic Cinematograf”!

Marino Marinelli

Cincinat-Smara

Cunoscutul cărcotaș, pardon, cercetaș, Cincinat Pavelescu publică în ziarul „Viitorul” un sonet intitulat „Beethoven”.

În primele două strofe, autorul ne prezintă pe marele compozitor cântând la pian într'o cameră cu geamuri sparte „prin care intră neaua și vântul ascuțit”. Vânt ascuțit?! Ar fi bine să ni se explice: sunt oare și vânturi boante ori rotunde sau vânturi pe cari Dumnezeu a uitat să le dea la toci-lar ca să le ascuță?

Dar, mai departe, sonetul devine și mai interesant:

*Ca orbul ce nu-și vede copilul de durere
Că-i surd, trănțește mâna pe clape cu pu-
[tere]...*

Care va să zică de ce nu-și vede orbul copilul? Pentru că-i surd! Față de asemenea versuri, ești nevoit să exclami vorba alui-a: Ce-mi auziră ochii și ce-mi văzură urechile!?

Și, în sfârșit, iată și ultimul terțet al sonetului:

*Și cum sonata 'și geme imensul ei suspin,
Uitând de ger în stradă ascultă trecătorii
Pe marele Beethoven cântând la clavecin!*

Probabil domnul Cincinat a vrut să spuie „cântând ca la vecin”, pentru că în dicționarul românesc nu există cuvântul „clav-ecin”. În franțuzește, da: „clavecin” (se pronunță *clavsen*) este, sau mai bine era, un instrument de muzică, dar care nu era tocmai pianul la care în prima strofă cânta Beethoven, ci ceva mai mi-c, — altceva.

Of, Doamne, fă-mă și pe mine surd nu-mai d'o ureche: cu a bună s'ascult sonatele lui Beethoven și cu urechea cea... oarbă s'aud sonetele d-lui Pavelescu!

✱ ✱ ✱

Madam Smara, publică și dumneaei o poezioară în ziarul „Dimineața” dedicată nu lui Beethoven, ci lui Christos. Asta-i o dovadă că madam Smara are o concepție poetică mai înaltă ca a lui musiu Cincinat. Poezioara începe așa:

*Răsun în lume clopote,
Dar Paștele n'aduce...*

N'am avea nimic de zis dacă, scriind așa, madam Smara ar fi numai poetă. Din potrivă, ne-am bucura că „Furnica” e aprovizionată cu un nou subiect humoristic. Dar madam Smara, pe lângă poetă, mai e și institutoare la o școală primară de fete din București. Regretăm cumului acesta. Vai de bietele copile pe cari le învață madam Smara gramatica, cu *răsun* în loc de *răsună* și cu *Paște* în loc de *Paști*!

Contele de Tekirghiol

FAZELE ACTUALULUI RĂZBOIU... CONJUGAL

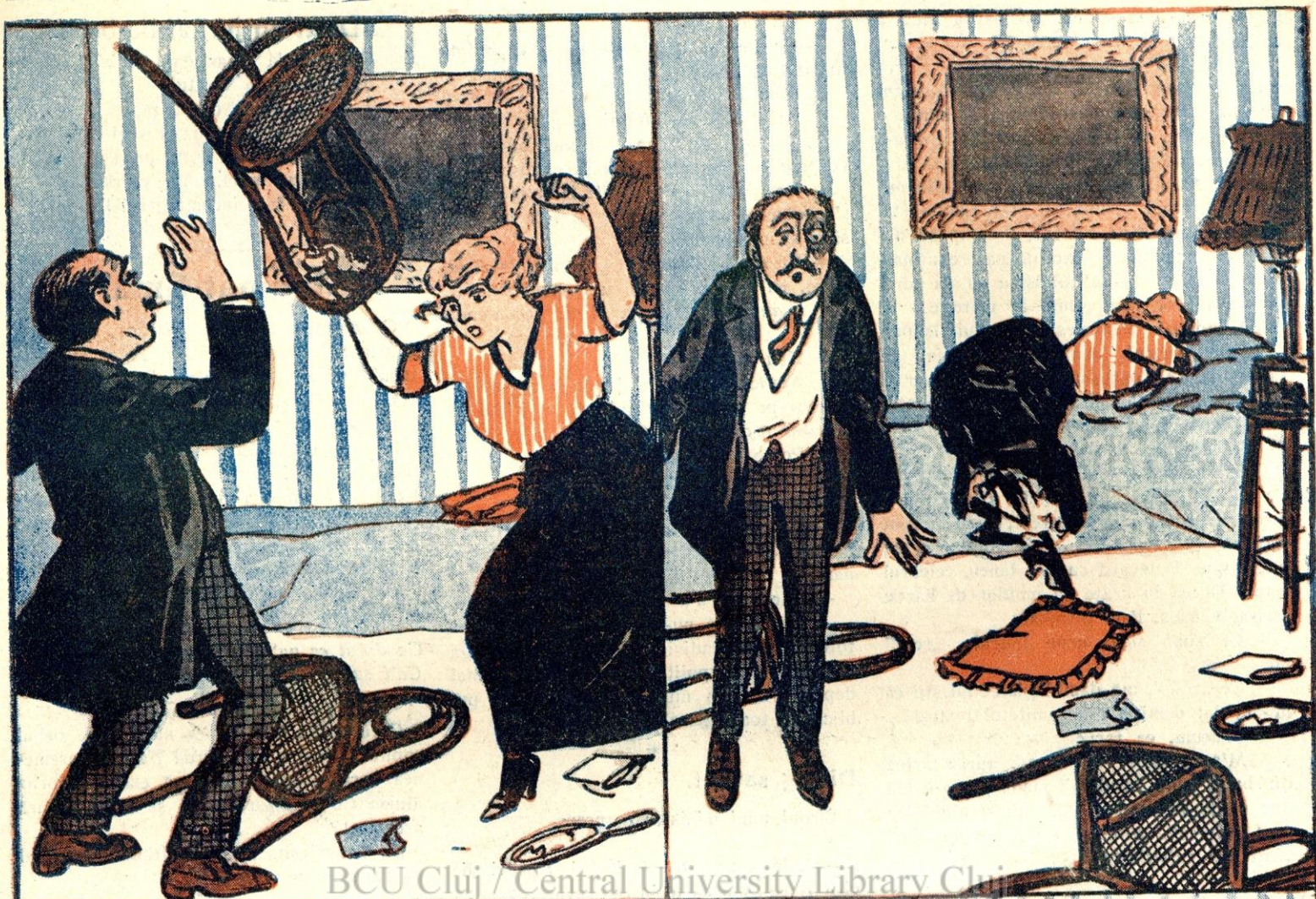
No 1.

Declarația de război..

- Care va să zică, refuzi să'mi cumperi o rochie nouă?
- Cu toată energia posibilă!
- Atunci, poftim... satură-te!

No 2.

Armistițiul.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

No 3.

Reînceperea ostilităților

- Când m'ai luat de la mama, știi cum mă lingușal...
- Am uitat!
- Ține... ca să'ți aduci aminte...

No 4.

Semnarea păcii.

Desen de A. Murnu